

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!



DE KAT IN HET KEGELSPEL

Bizarre komedie

1880
door

LUK GIJSBRECHTS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1989

(N° 1753)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.



© 1989 Toneelfonds J. Janssens / Luk Gijsbrechts.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES.

ANNIE : een excentrieke klant.
IRENE : huisvrouw die voor één dag de winkel openhoudt.
ANDRE : Irenes man.

De drie personen zijn ongeveer vijfenveertig jaar.

DECOR.

Een typisch tweedehandswinkeltje met rekken en kapstokken vol kleren, hoeden, schoenen, handtassen...

(Irene is verkoopster in een tweedehandswinkeltje. (Kleren etc.) Het moet zo rond kwart voor zeven 's avonds zijn. Zij is zenuwachtig en kijkt voortdurend op haar horloge. Het sluitingsuur is immers zes uur. Van achter de gordijntjes van het kleedhokje klinkt de stem van Annie.)

ANNIE Nee...nee...die blauwe is niet goed. Mag ik die groene nog eens van u...

IRENE (Tegen haar zin.) Die donkergroene of die andere?

ANNIE Zijn er dan twee groene? Welk is die andere groene?

IRENE Die helgroene...u hield er niet van zei u...u vond hem te gifgroen.

ANNIE O ja...die...geef die maar. Hij moet prachtig passen bij die roze debardeur...kom, geef hem maar. (Haar hand reikt door het gordijntje.)

IRENE Alsjeblief. (Ze geeft haar de groene...weet ik veel.. rok of zo... In afwachting vouwt Irene zenuwachtig kleren op. Schudt ze terug uiteen. Vouwt ze terug op) Mevrouw...

ANNIE Schitterend!!! Wat een kleurencombinatie...perfekt!!! Dit was echt wat ik zocht! (Irene slaakt een zucht van verlichting.) Nu nog die schoentjes... (Irene krimpt ineem.) Misschien die lichtblauwe met naaldhakken...

IRENE Maar mevrouw, die waren toch te klein. U hebt ze daarstraks al zes keer gepast.

ANNIE Ik weet het, maar ze zijn als het ware gemaakt om onder deze rok te dragen.

IRENE (Wanhopig haast.) Mevrouw, u hebt maat 38 en die schoenen zijn maat 35.

ANNIE Ik weet het. Ik zal mijn tenen moeten intrekken.

IRENE Maar mevrouw...

ANNIE Mevrouw! Dié schoenen zijn de enige die bij dit geheel van kleren passen. U moet mij niet tegenspreken want ik weet dat ik een heel goed combinatievermogen heb!

IRENE (Met een zucht.) Alsjeblief mevrouw. (Ze ruimt verder op, maar eigenlijk verplaatst ze alleen maar dingen. Het blijft stil in het pashokje.) En...mevrouw?

ANNIE Nee!

IRENE Ze zijn te klein, nietwaar?

ANNIE Nee...enfin...ja, maar je moet een beetje kunnen lijden als je mooi wil zijn... Het is de kleur...misschien dat rood...ja, dat is het. Geeft u mij die lage rode schoentjes even. Die met de turkouse pareltjes.

IRENE (Bijna smekend.) Mevrouw, weet u hoe laat het al is?

ANNIE Twaalf voor zeven! Zet u de blauwe maar terug en mag ik nu even de rode, ja?

IRENE (Diepe zucht.) Alsjeblief mevrouw.

ANNIE Jaah...!!! Schitterend... De ideale combinatie, en ze zijn maar twee maten te groot...dat valt mee. Het is prachtig, vooral die schoenen...maar...nu valt me wel op dat...euh...dat dat roze van die debardeur nogal flets is. In verhouding met de schoenen toch. Hebt u niet iets feller roze of anders...okergeel...ja...dat moet ook mooi zijn.

IRENE Mevrouw, mijn man zit thuis op eten te wachten.

ANNIE (Ze ruikt bruusk het gordijntje open en wordt nu voor het publiek zichtbaar. Ze heeft zich onwaarschijnlijk smakeloos uitgedost. Het geheel van rode schoenen, gifgroene rok, etc. wordt bovendien vervolledigd door een knots van een hoed met een imitatie struisvogelpluim.) U zei?

IRENE Dat mijn man thuis op eten zit te wachten.

ANNIE Hoe verschrikkelijk...

IRENE Eh?!?...

ANNIE Heeft hij daar al lang last van?

IRENE Hoe...eh???

ANNIE U moet beslist die arme man helpen en snel, voor de situatie kritiek wordt. Gaat u met hem eens een keertje naar een psychiater... Waar hebt u die rode schoentjes neergezet? Het is geen kritiek, hoor, maar ik vind toch dat u wat meer orde in uw zaak zou mogen hebben. (Ze dribbelt ijverig zoekend rond.)

IRENE Mevrouw, zou u het alsjeblief niet erg vinden om morgen terug te komen... Ik ben namelijk...

ANNIE Bent u gek!! Morgen terugkomen? Ik ben nu hier. Ik heb me helemaal omgekleed in spulletjes die ik mis-

schien wil kopen. Het is toch tijdverspilling om nu alles uit te doen, terug in de rekken te hangen en op de schabben te leggen, en morgen het hele spelletje van voren af aan te beginnen!! Dat kunt u economisch toch niet verantwoorden!

IRENE (Kleintjes.) Nee...maar wij sluiten gewoonlijk om zes uur.

ANNIE Niet te geloven, hé... Nogal logisch dat de maatschappij in volle crisis is, als zelfs eigenaars van piepkleine tweedehandswinkeltjes zich stipt aan hun werkuren gaan houden.

IRENE (Snel verontschuldigend.) Ik ben de eigenaar niet.

ANNIE Wat doet u hier dan?

IRENE Ik...euh...ik ben de vriendin van de eigenares.

ANNIE (Verdwenen tussen de rekken.) Fantastisch!!!

IRENE Daar is toch niets fantastisch aan?

ANNIE Ik bedoel deze kanten kousen. Vertelt u maar rustig verder, dan trek ik ze intussen aan.

IRENE Er is niet veel te vertellen... Ik ben gewoon de vriendin van de eigenares en zij heeft mij gevraagd om vandaag haar winkeltje open te houden. Ze wou graag eens een dagje naar zee met haar kinderen.

ANNIE Wat bent u toch een goeie ziel.

IRENE Waarom?

ANNIE (Driftig de kousen aansjorrend.) Omdat u uzelf zomaar opoffert om uw vriendin een plezier te doen. U hebt er waarschijnlijk helemaal niets voor durven vragen?

IRENE Nee...

ANNIE En zij heeft natuurlijk ook niets over geld gezegd. Wat bent u toch een goeie ziel...een goeie stomme ziel. Ik heb thuis nog een hondje, een chihuahua. Zou u hem een dagje willen bijhouden, dan kan ik ook eens naar zee...

IRENE Ik doe het alleen maar omdat zij mijn vriendin is.

ANNIE Laten we dan snel vriendinnen worden. Dan mag u morgen al komen hond-sitten.

IRENE Mevrouw...ik wil nu echt sluiten...mijn man...

ANNIE Zit thuis op eten te wachten. Heeft die kerel dan hele-

maal geen zelfstandigheid? Denkt u dat hij de weg naar de broodtrommel niet zelf vindt?

IRENE Mevrouw?

ANNIE Jawel?

IRENE ...Mijn man is gaan werken en...

ANNIE En u niet. Bon, dan is er toch geen bezwaar. Als u dit hier niet als werken beschouwt dan doet u het voor uw plezier, en als u het voor uw plezier doet dan kijkt u niet naar sluitingsuren. Dus kan ik nog rustig wat verder snuffelen. Hebt u geen kameelharen pantoffeltjes met een roze strikje op de linker- en een geel op de rechtervoet. Ik zoek daar al jaren achter en ik vind ze nergens.

IRENE Mevrouw, ik maak nu mijn kassa en binnen een paar minuten sluit ik de deur achter me. Als u dan nog binnen bent moet u zelf maar zorgen dat u buiten raakt. Ik trek er mij niks van aan en ik ga naar huis. (Ze begint haar kassa te maken.)

ANNIE (Ze laat Irene eventjes doen en zegt dan.) Zou u dat doen? ...Nee, dat zult u niet doen. Want, wie zegt dat ik niets steel? Dus als u mij hier opsluit loopt u het risico om morgenvroeg een heel kwaad telefoontje van uw vriendin te krijgen met de vraag hoe het komt dat haar winkeltje helemaal leeg is.

IRENE Mijn kassa is bijna geteld.

ANNIE U houdt vol. Zoveel lef had ik van u niet verwacht.

IRENE Zo dadelijk doe ik dus de deur op slot en telefoneer in de cel op de hoek van de straat naar de politie om te melden dat er een inbreekster in mijn zaak zit.

ANNIE Dus toch geen lef! Het kleine meisje loopt huilend weg en roept naar de boze mevrouw : "Wacht maar, ik haal mijn pappa en die is politieman!" (Lacht.)

IRENE (Bij de deur.) Komt u mee naar buiten?

ANNIE Het is warmer binnen.

IRENE Goed dan. (Ze gaat ostentatief naar buiten en draait de deur op slot. Annie blijft alleen achter. Ze staat onbeweeglijk en luistert ingespannen. Plots begint ze te huilen en onmiddellijk daarop komt Irene weer binnen.)

Doet u nu alsjeblief niet moeilijk en ga mee naar buiten. (Annie veegt vlug haar tranen weg alsof ze zich betrappt voelt. Irene merkt nu dat ze gehuild heeft.) Maar...maar u hebt gehuild. (Annie begint opnieuw te huilen, bijna hysterisch.) Maar mevrouw...mevrouw toch ...wat is er?

ANNIE Och, laat me maar. Het is altijd hetzelfde. (Zwaar snikkend.)

IRENE U moet u niet zo laten gaan. Wil ik eventjes een glas water halen?

ANNIE Als u dat zou willen doen, graag ja. (Irene verdwijnt en komt even later terug met een glas water. Annie veegt intussen uitvoerig haar tranen weg met een zakdoek.)

IRENE (Nadat Annie gedronken heeft.) Gaat het al iets beter nu?

ANNIE Ja...dank u...ekskuseert u mij dat ik me zo liet gaan. Het is altijd zo de laatste tijd. Ik wil vriendelijk zijn, maar in plaats daarvan doe ik arrogant. Ik wil vrienden maken maar ik schrik iedereen af. Ik zou zo graag hebben dat de mensen van me houden, maar ze beginnen me integendeel altijd te haten...o...ik ben zo afschuwelijk. (Begint opnieuw te huilen.)

IRENE Maar mevrouw toch...

ANNIE Noem me alsjeblief Annie...als u dat doet krijg ik een beetje hoop dat u mijn onbeschoftheden vergeeft. (Tussen de snikken door.)

IRENE Maar zo erg was het nu toch ook weer niet...Annie.

ANNIE Dank u...en hoe heet u?

IRENE Irene.

ANNIE Dat is een mooie naam. Ik heb een suikertante gehad die zo heette...zij haatte me ook als de pest. (Boehoe hoe -snifsnif.)

IRENE Maar ik haat u toch niet...

ANNIE Nee, maar u bent dan ook zo'n goeie ziel.

IRENE Hebt u al lang dat gevoel dat iedereen u haat?

ANNIE Al heel mijn leven, alleen is het de laatste maand zoveel erger geworden.

IRENE Hoe komt dat dan?

ANNIE Mijn man is een maand geleden gestorven.

IRENE ...Neemt u mij niet kwalijk.

ANNIE Het is uw schuld niet. Hij heeft het zelf gezocht.

IRENE Heeft hij? ...Nee toch...

ANNIE Jawel!

IRENE (Kleintjes.) ...Zelfmoord?

ANNIE Neenee, dat kontrakt dat hij heeft aangenomen. Het is zijn dood geworden. U dacht aan zelfmoord...ja...ik begrijp het...u wist natuurlijk niets af van dat kontrakt. Sta me toe dat ik me even opfris, dan zal ik het allemaal vertellen. Waar is het toilet, alsjeblief?

IRENE Achter die deur.

ANNIE Dank u, ik ben zo terug. (Annie gaat af, maar neemt in het voorbijgaan het geldkoffertje, de kassa, mee. Irene blijft onrustig achter en kijkt op haar horloge. Ze weet niet goed hoe ze de situatie moet oplossen. Annie komt terug.) U hebt lekker warm water, dat frist op. Sinds een maand, mijn beste Irene, leef ik op de rand van een zenuwzinking, en het is allemaal de schuld van dat stomme kontrakt.

IRENE (Matig geïnteresseerd.) Wat was dat dan, mevrouw?

ANNIE Annie, alsjeblief, noem je Annie. Het is een lang en ingewikkeld verhaal. Ik zal het best maar helemaal van bij het begin beginnen. Is er iets fout met uw horloge?

IRENE Hoezo?

ANNIE Omdat u er voortdurend naar kijkt...oh...ik begrijp het...uw man zit thuis op zijn eten te wachten...ik mag u eigenlijk niet ophouden... Alleen...ik zal het nooit meer meemaken...een man die op je zit te wachten als je thuiskomt...maar goed, dat is het lot. (Heel kort nerveus huilbuitje dat snel weer over is.) Laten we maar gaan. Ik zal het leven wel eenzaam en alleen trachten door te komen.

IRENE (Voelt zich schuldig.) Maar nee...euh Annie...dat mag je nooit zeggen.

ANNIE Toch wel...was dat stomme kontrakt er maar nooit geweest.

IRENE Wat was dat dan voor iets?

ANNIE Wilt u het echt weten? ...Goed dan. Mijn man was eigenlijk een zeer befaamd krokodillenjager. Ik zag hem zelden, want hij was altijd op reis...op jacht. Mijn man is altijd een avonturier geweest. Vroeger, toen we pas getrouwd waren, was hij een berucht huurling. Ik denk dat hij zo'n tien jaar geleden in zowat elke oorlog op aarde heeft meegevochten. De laatste tijd was hij wat kalmer geworden en zag ik hem al iets meer, tussen zijn krokodillenjachten in. Toen is dat kontrakt gekomen. Schmidt, een vriend van hem uit zijn huurlingenperiode, is het hem komen aanbieden. Ik heb het hem nog afgeraden. Zo'n kontrakten, dat wist ik, zijn levensgevaarlijk, maar gevaar was voor mijn man juist een reden om interesse te krijgen. En zo zijn ze vertrokken, Schmidt en hij...ik heb hem nooit meer teruggezien... (Opnieuw nerveus huilbuitje.)

IRENE (Wordt nieuwsgieriger.) Waar zijn ze dan naartoe gegaan?

ANNIE Ik weet het niet, alles was geheim. Schmidt heeft me later verteld wat er in die fatale momenten ongeveer gebeurd moet zijn. Ze waren in een klein stadje waar het kontrakt volbracht moest worden. Het was tegen valavond toen Schmidt en mijn man langs de gevels van de huizen naar de plek van de konfrontatie slopen.

IRENE Maar wat voor konfrontatie was dat dan?

ANNIE Dát weten, zelfs nu maar drie mensen. De opdrachtgever, Schmidt en wijlen mijn man.

IRENE En wat gebeurde er dan?

ANNIE Op een bepaald moment stonden Schmidt en mijn man achter een muurtje en ze wisten dat achter de hoek het gevaar wachtte.

IRENE Maar welk gevaar dan toch???

ANNIE Irene alsjeblief...laat me rustig vertellen. Het is voor mij al erg genoeg om deze pijnlijke momenten uit mijn leven terug te moeten oprakelen.

IRENE Ekskuseer, maar vertel toch verder, alsjeblief.

ANNIE Ze stonden dus achter die muur, op misschien twintig centimeter van de hoek waarachter... Wijlen mijn man

fluisterde toen in Schmidt zijn oor dat één van hun tweeën zich moest opofferen. Schmidt haalde een muntstuk te voorschijn, wierp het in de lucht en ving het op in de palm van zijn hand.

IRENE Wie verloor???

ANNIE Mijn man. Ze drukten mekaar de hand. Mijn man ademde diep en verdween toen bliksemsnel achter de hoek. Toen klonk een afgrijselijke gil.

IRENE Uw man...

ANNIE Ja.

IRENE Wat was er dan gebeurd?

ANNIE Schmidt slikte een paar keer, dat vertelde hij me later, sloeg een kruisteken en sprong van achter de muur tevoorschijn...

IRENE En????

ANNIE Niets.

IRENE Hoe niets?

ANNIE Niets...er was niets te zien.

IRENE Maar hoe kan dat...en uw man dan?

ANNIE Die was er niet meer... Het zou me trouwens verbaasd hebben moest hij er wel geweest zijn...ik ben immers nooit getrouwd geweest. (Bulderende lach.)

IRENE (Verbluft.) Hoe???

ANNIE Nee... Het is een grap.

IRENE Een grap???. Uw man bestaat dus niet...heeft nooit bestaan...en dat huilen van daarstraks??

ANNIE Ik heb u beetgehad... Vindt u het geen fantastische grap!!! (Bulderend.)

IRENE (Ze is razend en grabbelt haar jas en dergelijke bijeen) Maak dat u buiten komt!!!

ANNIE Nu al? We waren net zo gezellig aan het praten.

IRENE Schandalig vind ik het. Ik dacht dat ik u troostte door naar u te luisteren, maar u...u maakt mij alleen maar belachelijk!!

ANNIE U vond het toch een spannend verhaal, dat kon ik merken aan uw glinsterende oogjes. (Irene is sprakeloos. Ze wil weggaan maar is plots duidelijk iets kwijt. Ze zoekt en zoekt en Annie kijkt geamuseerd toe.) Wat is

er, Irene? Ben je iets kwijt?

IRENE Moei u niet! (Ze zoekt voort en raakt steeds meer vertwijfeld tot ze hulpeloos blijft staan.)

ANNIE Maar wat ben je dan toch kwijt?

IRENE De kassa...

ANNIE Zo...daar zal uw vriendin niet zo blij mee zijn...

IRENE Maar...dat kan toch niet...daarnet had ik ze nog... en nu... (Ze blijft plots staan en kijkt Annie recht in de ogen.) Jij hebt ze weggenomen, is het niet... Jij hebt ze verstoopt!! (Dreigend.)

ANNIE Maar enfin, Irene. Waarom zou ik dat nu doen?

IRENE Om mij te pesten!

ANNIE Doe niet zo onnozel...zat er veel geld in?

IRENE Nee... (Het huilen staat haar nader dan het lachen.)
...Ik heb niets verkocht vandaag.

ANNIE Waarom zou ik ze dan stelen?

IRENE (Hulpeloos rondscharrelend.) Ik moet ze terug vinden...
Ik moet, ik moet... (Smekend.) Heb jij ze echt niet weggenomen?

ANNIE Nee. Denk nu nog eens goed na, Irene, had je het koffertje bij je toen je daarstraks naar buiten ging?

IRENE (Pluillipje.) Ja.

ANNIE En je had het ook bij je toen je terug naar binnen kwam?

IRENE Ja...

ANNIE Dan moet het zich hier in de winkel bevinden. Laten we een rekonstruktie houden.

IRENE Een wat?

ANNIE Een rekonstruktie. Ik ga hier zitten huilen en jij komt terug binnen met het geldkoffertje.

IRENE En dan?

ANNIE ...Doe jij net hetzelfde als je daarstraks hebt gedaan, en zo herinner je je misschien waar je dat koffertje gelaten hebt. Klaar? Doe dan maar alsof je binnen komt. (Annie gaat zitten huilen en Irene weet niet wat te beginnen. Annie stopt met huilen.) Zeg...komt er nog wat van? Ik zit me hier niet voor niks af te sloven. (Ze huilt terug. Irene komt even in actie maar stopt

dan weer.)

IRENE Stop daarmee!

ANNIE Waarom?

IRENE Ik kan er niet tegen dat u zo kinderachtig doet.

ANNIE Ik probeer alleen maar te helpen om jouw geldkoffertje terug te vinden.

IRENE Niet op die manier...toen ik daarstraks binnenkwam zat u toch ook niet op zo'n overdreven manier te huilen.

ANNIE Zoek het dan zelf maar uit. (Ze doet alsof ze er niets meer mee te maken wil hebben. Irene heeft een hoedendoos gepakt en treuzelt. Ze probeert na te doen wat ze daarstraks deed, maar ze raakt er niet uit.)

ANNIE (Ze heeft tersluiks gekeken.) Het gaat niet hé. Kom, laat me je helpen. (Ze komt bij Irene staan.) Je kwam binnen. Had je het koffertje links of rechts in je hand?

IRENE Euh...links denk ik.

ANNIE Jaaaar, is het links of rechts?

IRENE Links! Rechts had ik mijn handtas.

ANNIE Goed. Dan gaan we eerst even elimineren. Ben je met dat geldkoffertje in de W.C. of in de keuken geweest?

IRENE Nee.

ANNIE Dan moeten we daar zéker niet gaan zoeken. Blijft alleen de winkel over. Wat heb je gedaan nadat je binnenkwam?

IRENE Ik keek naar u.

ANNIE Laat dat ge-"u" toch eens. Als je het over mij hebt, zeg dan "je". Goed, je keek dus naar mij...en dan?

IRENE Dan kwam ik naar je toe...zo. (Ze doet het, met de hoedendoos onder de arm en gaat naar de plaats waar Annie zat te huilen.)

ANNIE Ben jij naast mij komen staan met een hoedendoos onder je arm?

IRENE Ja...a nee, met het geldkoffertje...de kassa...

ANNIE Dat klopt niet hé.

IRENE Hoezo niet?

ANNIE Ik ben er pertinent zeker van dat jij niet met een hoedendoos, een geldkoffertje dus, naast mij bent komen

staan.

IRENE Nee?

ANNIE Nee!

IRENE Wat wil dat dan zeggen?

ANNIE Dat je de kassa ergens tussen de voordeur en mij bent kwijtgeraakt.

IRENE Maar daar heb ik alles al afgezocht! De enige plek waar ik het koffertje kan neergezet hebben was de toonbank en daar staat het niet!!! (Paniek. Annie zucht.)
Waarom zucht je?

ANNIE Ik begin een bang vermoeden te krijgen.

IRENE (Bang. Trillende stem.) Ja...?

ANNIE Ik vrees dat je het koffertje buiten hebt laten staan.

IRENE Maar dat kan niet!!

ANNIE Je gaat naar buiten...rechts draag je je handtas, links het koffertje. Je trekt de deur in het slot...dan aarzel je...je wil de deur terug openmaken met de sleutel maar om dat te doen zet je het koffertje even op de grond, je komt terug naar binnen en naar mij...

IRENE (Ze loopt naar buiten en komt aangeslagen terug binnen.)
Weg...

ANNIE Dat vreesde ik al. In deze stad stelen ze als de raven.
(Irene gaat zitten. Ze is totaal uit het lood geslagen)

IRENE Ik durf niet.

ANNIE (Gaaf bij haar zitten.) Wat durf je niet?

IRENE ...naar huis...

ANNIE Hoe...en daarstraks kon je niet vlug genoeg thuis zijn!

IRENE (Zenuwachtig.) Ja...maar nu niet meer.

ANNIE Maar Irene, je man zit thuis op zijn eten te wachten.
Je kan die jongen toch niet van honger laten omkomen.

IRENE (Hoofdschuddend.) Ik...ik kan niet naar huis nu.

ANNIE Zb...dat ruikt naar een triest verhaal... Heb je koffie?

IRENE Euh...ja...in die termos daar...

ANNIE Prima! Dan haal ik nu twee kopjes en dan mag jij het hele verhaal vertellen. (Doet het.)

IRENE Annie...euh...dan wordt het zo...misschien kan ik toch maar beter...het zal wel...euh...

ANNIE Het is me niet zo duidelijk wat je probeert te zeggen. Maar het is me wel heel duidelijk dat jij dringend behoefte hebt aan een gesprekje van vrouw tot vrouw... dus, drink je koffie en vertel.

IRENE Vertellen? Wat vertellen?

ANNIE Waarom jij nu plots niet meer naar huis wil.

IRENE Hij gaat mij uitlachen.

ANNIE Je man?

IRENE Al jaren zegt hij dat ik niets anders kan dan rijstpap koken.

ANNIE Rijstpap?

IRENE Al de rest kan zijn moeder veel beter. Hemden strijken, bedden opmaken, afwassen, alles. Ik kan niets, behalve rijstpap maken dan.

ANNIE Zozo.

IRENE Toen mijn vriendin mij gisteren vroeg of ik vandaag haar winkeltje wou openhouden, zei hij al in mijn plaats "nee". Hij vroeg haar of ze graag in één dag tijd fail- liet wou gaan. Ik heb me kwaad gemaakt, en hij zat daar maar te lachen. Toen heb ik hem bezworen dat ik zou bewijzen dat ik wel iets kon. Ik ben enorm nerveus geweest vandaag. Ik heb zoiets nog nooit gedaan. Maar het ging, het ging prima. Ik heb wel niets verkocht, er is zelfs, buiten jou, niemand binnengewees...maar het ging. Nu verlies ik toch wel de kassa zeker... Hij heeft gelijk, ik kan niks. Hij zal me uitlachen...niet hard, maar hij zal stilletjes grinniken...ik durf niet meer naar huis. (Sniksnik.)

ANNIE Wat kan hij niet?

IRENE Hé?

ANNIE Ja, noem eens iets dat hij niet kan.

IRENE Euh...hij kan niet zwemmen...

ANNIE (Ze giert het uit.) Hij kan niet zwemmen!!! Het is niet waar!!! (Irene kijkt nietbegrijpend.) Lach toch mee. Het is toch grappig! Wat kan hij nog niet?

IRENE ...Een wijnfles openmaken.

ANNIE Een wijnfles openmaken?

IRENE Nee, bij hem breekt de kurk altijd af.